דברי משיח

ה׳תשנ״ב

התוועדות ש״פ ויקהל, פ׳ שקלים,

כ״ה אדר ראשון, מבה״ח אדר שני

•

מכבוד קדושת

אדמו״ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט״א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

•

בלתי מוגה

יוצא לאור על ידי

„המכון להפצת תורתו של משיח״

770 איסטערן פאַרקווייַ ברוקלין, נ.י.

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ותשע לבריאה

הי׳ תהא שנת עצמות טובה

שנת השבעים לנשיאות כ״ק אדמו״ר מלך המשיח שליט״א

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ב״ה.

פתח דבר

לקראת ש״פ ויקהל, הננו מו״ל בזה ״הנחה״ ויומן מהתוועדות ש״פ ויקהל, פ׳ שקלים, כ״ה אדר ראשון ה׳תשנ״ב (כקביעות שנה זו) – תדפיס מיוחד מתוך ספר ״דברי משיח – ה׳תשנ״ב״ חלק שלישי.

בתור הוספה, באו בסוף הקונטרס ״פנינים״ נבחרים מחלוקת הדולרים לצדקה ביום ראשון, כ״ו אדר ראשון ה׳תשנ״ב.

*

אודות המעלות שבסדרה זו, ואופן עריכת השיחות והיומן דשנה זו (ה׳תשנ״ב) – ראה בארוכה ב״פתח דבר״ ל״דברי משיח״ ה׳תשנ״ב חלק ראשון.

*

מבין שלל השיחות שנאמרו ע״י כ״ק אדמו״ר מלך המשיח שליט״א במשך השנים תש״י-תשנ״ב (ולפני כן), ת״ל זכינו שרובן ככולן נשמרו על הכתב או בהקלטה. אולם, עדיין ישנן ריבוי שיחות שטרם ראו אור מעולם, ובזה בקשתנו שטוחה כלפי ציבור אנ״ש והתמימים: אנא, מי שבידיו הנחות ורשימות משיחות כ״ק אדמו״ר מלך המשיח שליט״א, וכן ר״ד בעת חלוקת השטרות לצדקה או ״יחידות״ וכיו״ב, ויומנים מ״בית חיינו״, שיואיל לשלחן למערכת ע״מ שנוכל לזכות בהן את הרבים.

ויהי רצון שע״י הדפסת ולימוד ״דברי משיח״, נזכה תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלימה, בהתגלותו המלאה והמושלמת של כ״ק אדמו״ר מלך המשיח שליט״א. ויחזק השי״ת בריאותו ויתן לו אריכות ימים ושנים טובות ונעימות וחיים נצחיים, ויראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו, חסידיו ומכלל ישראל, וינהיג את כולנו מתוך בריאות, הרחבה ונחת, ובקרוב ממש יוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה, ונלמד תורתו של משיח מפיו של משיח צדקנו, שילמד תורה את כל העולם כולו, ומלך ביפיו תחזינה עינינו בהתגלות מלכותו לעין כל, תיכף ומי״ד ממ״ש ממש, והיתה לה׳ המלוכה, אמן כן יהי רצון.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

״המכון להפצת תורתו של משיח״

ימות המשיח,
כ״א אדר ראשון, ה׳תשנ״ט (**ה׳** **ת**הא **ש**נת **ע**צמות **ט**ובה),
שנת השבעים לנשיאות כ״ק אדמו״ר מלך המשיח שליט״א,
ברוקלין, נ.י.

בס״ד. התוועדות ש״פ ויקהל, פ׳ שקלים, כ״ה אדר ראשון, מבה״ח אדר שני ה׳תשנ״ב

הנחה בלתי מוגה

— שיחה א׳ —

[כשנכנס כ״ק אדמו״ר שליט״א להתוועדות ניגנו הניגון ד״ויהי בימי אחשורוש״. אחרי שבירך על היין ניגנו ״עס קומט שוין די גאולה״].

א. בכל ענין בתורה ישנם כמה וכמה רמזים, ועד לרמזים הבאים גם לידי גילוי. ועד״ז הוא בעניננו, בעמדנו בש״פ ויקהל, שיש בזה רמז והוראה בעבודת האדם בחיי היום יום.

ובהקדמה:

פרשת ויקהל נקראת בכמה וכמה שנים ביחד עם פרשת פקודי, ויקהל-פקודי מחוברין.

וכמדובר כמה פעמים[1], שכששתי פרשיות מחוברות יחד, אין הפירוש בזה שחלק מסויים בפרשה שייך ל״ויקהל״ וחלק מסויים ל״פקודי״, ואפילו לא שפסוק מסויים (או כמה פסוקים ופרשיות) שייך לאחת מהן בפני עצמה (אלא שקוראין שתיהן יחד), אלא כל פסוק ופסוק מתחילת פרשת ויקהל עד לסיום פרשת פקודי – גם פסוק הראשון של ויקהל וכן פסוק האחרון של פקודי – הוא פסוק בפרשת ״ויקהל-פקודי״.

ומזה מובן גם בנוגע להוראה המרומזת בזה בעבודת האדם ש״(והחי) יתן אל לבו״[2] – שכללות עבודת השליחות של האדם בעולם, ״אני נבראתי לשמש את קוני״[3], כוללת ומורכבת (בכללות) משני הענינים ופעולות ד״ויקהל-פקודי״.

כלומר – בכדי לגלות בכל עניני העולם שכל בריאתם היא אך ורק בכדי לשמש את קונם, שכן, כוונה ושליחות זו היא תכלית בריאתם וה״צד השוה״ של כל עניני האדם והעולם, לא רק של כל האנשים שבעולם, אלא גם של כל החפצים שבו – צריכים את שני הענינים ד״ויקהל-פקודי״:

לכל לראש, יש להקהיל ולקבץ את כל הנבראים הנמצאים בעולם העשי׳ הגשמי והחומרי, הנקרא עלמא דפרודא (בגלל הפירוד שלו, רחמנא ליצלן, מאלקות) – אל רשות אחת, רשות הקדושה, ״ויקהל״[4]; ואח״כ הענין ד״פקודי״, ענין המנין (שמונים כל פרט ופרט בייחוד), שתוכנו וענינו – הדגשת המעלה והחשיבות שבכל פרט

1) ראה גם לקו״ש חי״ח ע׳ 380, ובהנסמן שם.
2) קהלת ז, ב.
3) משנה ובריית׳א סוף קידושין.
4) ראה תניא ספל״ג. ובכ״מ.

ופרט מהנמנים (גם בתור דבר פרטי), והיינו, לגלות בכל פרטי הנבראים את המעלה והחשיבות הפרטית שלהם בשימושם את קונם, כיון שכל נברא משמש את קונו באופן המיוחד לו, ויש מעלה וחשיבות מיוחדת בכל אחד מהם בפרטיות וכו'.

והנה, אף שמהאמור לעיל מובן לכאורה, שכל ענינו של "ויקהל" הוא הכנה להמשך הענין, "פקודי", הרי אין הפירוש בזה שה"ויקהל" הוא טפל ל"פקודי", אלא, ביחד עם זה שהענין ד"ויקהל" מהוה הכנה ל"פקודי" [ולכמה וכמה ענינים] – הרי זוהי ג"כ עבודה ושליחות בפני עצמה, ועבודה ושליחות עיקרית!

ועד לתכלית השלימות בשליחות באופן ד"שלוחו של אדם כמותו"[5], היינו, שהוא מתאחד עם הקב"ה, וע"ז נמשך בו כח האין-סוף – לפעול בכל הנבראים שבעולם את הענין ד"ויקהל" כפי שזוהי עבודה בפני עצמה.

וענין זה הוא בהדגשה מיוחדת בקביעות שנה זו, ש"ויקהל" היא פרשה בפני עצמה, ולכן בשבת זו קוראין רק פרשת ויקהל, ו(רק) בשבת הבאה יקראו פרשת פקודי. וע"פ הידוע ש"תורה" היא מלשון הוראה[6], שדוגמתו גם בנוגע לסדר בתורה (כידוע שגם סדר בתורה הוא תורה[7]) – מובן, דזה שסדר התורה הוא שבשבת זו קוראין רק פרשת ויקהל, ורק לאחרי שבוע שלם (בשבת הבאה) מגיע הענין ד"פקודי", מורה שההוראה בעבודת האדם הנרמזת בפרשת "ויקהל" היא – עצם העבודה ד"ויקהל" בכל עניני העולם.

ב. ונקודת הענין:

החילוק בין "ויקהל" ו"פקודי" הוא – שב"פקודי" מודגשת בעיקר העבודה בעניני העולם מצידם, היינו, מצד ענינו הפרטי של כאו"א מפרטי הנבראים, שמגלים בו (מצד מציאותו עצמה) את השייכות הפרטית שלו לאלקות, ואיך שכל בריאתו היא בכדי לשמש את קונו באופן המיוחד לו; ואילו ב"ויקהל" מודגשת בעיקר שייכותם הכללית של כל הנבראים ביחד לאלקות, שענין זה מתגלה לא ע"י העבודה בפרטי הנבראים מצד ענינם וגדרם, אלא ע"י שמגלים בהם את אמיתת המציאות דאלקות, עד לבחי' עצמותו ומהותו ית', ואזי, הם מתקהלים ומתחברים יחד בדרך ממילא אל רשות הקדושה, ועד שהם נעשים מציאות אחת.

וזוהי נקודת החידוש המיוחד בקביעות שנה זו, שפרשת ויקהל היא פרשה בפני עצמה:

בכו"כ שנים אחרות, כאשר ויקהל-פקודי הן מחוברין, הרי זה מורה על הצורך בב' העבודות גם יחד בכדי לגלות בכל הבריאה שכל ענינה הוא לשמש את קונה, ואינה

5) ברכות לד, ב. וש"נ.

6) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך ירה. גו"א ר"פ בראשית (בשם הרד"ק). וראה זח"ג נג, ב.

7) ראה פסחים ו, ב. של"ה חלק תושבע"פ כלל לשונות בתחלתו (תב, ב). וראה לקו"ש חכ"ד ע' 629 הערה ד"ה סדר אין תורה איז אויך תורה. וש"נ.

מספיקה העבודה ד"ויקהל" בלבד. ובשנה זו שפרשת ויקהל היא פרשה בפני עצמה – הרי היא עבודה ושליחות עיקרית בפני עצמה, היינו, שע"י גילוי אמיתת המציאות בכל פרטי הנבראים, שע"ז הם מתקהלים בדרך ממילא אל רשות הקדושה, ומתאחדים כולם למציאות אחת – ממלאים כבר תיכף ומיד את העבודה לגלות בכל הבריאה שכל מציאותה היא לשמש את קונה (ואילו העבודה ד"פקודי" היא פרשה ועבודה בפני עצמה, הבאה בשבת לאחרי זה).

אלא שבכדי לפעול את ה"ויקהל" בכל פרטי הנבראים שבעולם – צריכים לפעול קודם את הענין ד"ויקהל" בין בני ישראל, ובכדי לפעול את ה"ויקהל" בבני ישראל – צריך כאו"א לפעול זאת קודם בעבודתו עם עצמו, כדלקמן.

ג. ביאור הענין:

התחלת העבודה ד"ויקהל" בכל פרטי הנבראים היא – הקהלת כל בני ישראל למציאות אחת ויחידה, ע"י שמגלים בכל בני ישראל שהם חלקים מן העצם דלמעלה, שהרי כל יהודי הוא "חלק אלוקה ממעל ממש"[8], והיינו – קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך"[9], שזהו ה"כלל גדול" דכל התורה כולה[10].

וכפי שזה מודגש במיוחד במ"ש אדמו"ר הזקן בסידורו ש"נכון לומר קודם התפילה הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך"[11], היינו, שעוד "קודם התפילה" בבקשת צרכי עצמו (בתור פרט, "פקודי") הרי הוא מתאחד עם יהודי נוסף בקיום מצות "ואהבת לרעך כמוך", ודוקא בדיבור ("נכון לומר"). ואדרבה, זה נעשה היסוד לכל המשך העניינים הפרטיים הבאים לאחרי זה, החל מ"מה טובו אהליך יעקב"[12], ד"אהליך" קאי על אהלי השבטים כפי שהם מחולקים זה מזה ("פקודי").

ומזה מובן – והוא העיקר – תוכן ההוראה שבזה בחיי היום יום, שלכל לראש עליו להתאחד עם "רעך", "ויקהל", היינו, שהוא פועל ומתעסק עם הזולת, החל מהיהודים שבסביבתו, ואח"כ גם עם היהודים הנמצאים בסביבה הרחוקה, ועד לכל בני ישראל בכל קצוי תבל.

וכמובן בפשטות מדברי אדמו"ר הזקן האמורים, דמסתבר לומר, שמכיון שהוא נוקט את לשון הפסוק "ואהבת לרעך כמוך" (מבלי לפרש מהו הגדר ד"רעך"), הרי זה כולל את כל בני ישראל שהם כולם נכללים בפירוש השפוט בפסוק, היינו, שקבלת המצות-עשה ד"ואהבת לרעך כמוך" צריכה להיות בנוגע לכאו"א מישראל ממש, גם יהודי הנמצא בקצוי תבל[13]!

---

8) תניא רפ"ב.
9) קדושים יט, יח.
10) תו"כ ופרש"י עה"פ.
11) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 374. וש"נ.
12) בלק כד, ה.
13) ראה "היום יום" ג אדר א. טו כסלו. ובכ"מ.

– החילוק בזה הוא רק באופן פעולתו: דמובן בפשטות, שאופן הפעולה עם היהודים שבסביבתו הוא שונה מאופן הפעולה עם היהודים הנמצאים בריחוק מקום ממנו; אבל בנוגע לנקודת הענין – הרי היא שוה בכל בני ישראל ממש, כיון שהם כולם חלקים מן העצם, "חלק אלוקה ממעל ממש".

וממילא מובן, שההוראה מפרשת "ויקהל" היא, לכל לראש: שכשיהודי אחד פוגש את חבירו, או שמסתכל סביבו והוא רואה יהודי נוסף עומד לידו – הרי הוא מתאחד אתו למציאות אחת ממש, קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך", כיון שהוא מכיר ומרגיש (ועד להכרה והרגשה בפנימיות נפשו) ששניהם הם מציאות אחת ממש, "חלק אלוקה ממעל ממש"!

וזהו החידוש בקביעות שנה זו שפרשת ויקהל נקראת בפני עצמה – שכאשר שואלים יהודי: מהי עבודתו עתה בש"פ ויקהל? הרי הוא עונה מיד – שלכל לראש ותיכף ומיד עליו להתאחד עם עוד יהודי העומד לידו, ועד לתכלית שלימות ההתאחדות – שמתגלה בהם היותם שניהם "חלק אלוקה ממעל ממש", כיון שכעת צריכה להיות העבודה ד"ויקהל" כפי שהיא בפני עצמה, ואין צורך להמתין להענין ד"פקודי" (שהוא בשבוע בפני עצמו ובשבת בפני עצמה).

ד. ובזה יש להוסיף ולהעיר, שאף שהנהגתו ויחסו עם "רעך" הוא "כמוך ממש", הרי ישנו (וצריך להיות) חילוק בין עבודתו עם עצמו ועבודתו עם זולתו – שעבודתו עם עצמו כוללת את שני הקוין ד"סור מרע ועשה טוב"[14], ואילו בנוגע לעבודתו עם זולתו – עיקר העבודה היא דוקא באופן ד"ועשה טוב", באופן חיובי.

ואפילו כשצריכים לפעמים לומר לזולת ענין של מוסר ("סור מרע"), הרי – לכל לראש – ענין זה הוא אך ורק ביחידי סגולה; ועוד ועיקר – שגם ענין זה צריך להאמר בדרכי נועם ובדרכי שלום, שאז הדברים מתקבלים בקלות יותר. וכפי שרואים זאת במוחש, שכשרוצים להשפיע על אנשים בכלל, ועאכו"כ על יהודים – הרי כשהדברים נאמרים בדרכי נועם ובדרכי שלום, הם מתקבלים הרבה יותר מאשר כשמדברים דברים קשים ובתקיפות ("שטריינגע ווערטער").

וגם זה – הוא אך ורק בזמנים מיוחדים, ובמצבים מיוחדים. וכמ"ש[15] "חושך שבטו שונא בנו", שמזה מובן, שכל הענין ד"שבטו" (עניני מוסר ו"סור מרע") הוא אך ורק כשיחסו עם הזולת הוא באופן דאב ובן, "בנו"; אבל ברוב הזמנים, הרי יחסו עם זולתו צריך להיות בהשוואה, כיון ששניהם הם "חלק אלוקה ממעל ממש", וממילא מובן, שגם החילוקים בין האבא הבן והנכד מתבטלים ברוב הזמן, כיון שהם כולם "חלק אלוקה ממעל ממש"!

14) תהלים לד, טו. לז, כז.

15) משלי יג, כד.

ה. וזוהי כללות ההוראה מפרשת ויקהל (כפי שהיא פרשה בפני עצמה) בעבודתו של כאו"א מישראל – שלכל לראש הוא צריך להתאחד עם כל בני ישראל.

ועבודה זו כוללת את כל הרגעים שביום, שהם כולם מתאחדים בענין אחד ויחיד ("ויקהל") – קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך", להיותו "חלק אלוקה ממעל ממש", כנ"ל.

וענין זה הוא בהדגשה יתירה במעמד ומצב זה – כאשר נמצאים כמה וכמה מישראל ביחד, שאז מיתוסף בקיום מצות "ואהבת לרעך כמוך" (אפילו) לגבי עצם הקבלה ד"הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך" שכאו"א מקבל על עצמו קודם התפילה, שכן, קבלה זו נעשית עוד לפני שהוא נמצא עם כמה מישראל יחד, אלא בחדרו פנימה. וכנהוג שהתחלת התפילה בציבור היא ב"הודו לה'", כך, שאמירת ה"הריני מקבל עלי כו'" היא בעודו לבדו ולא בציבור.

אלא שאמירה זו מהוה הכנה לתפילה בציבור שלאחר מכן, כולל ב' האופנים שבציבור – הן ציבור בפשטות, והן הציבור דעשר כחות הנפש (כפתגמו הידוע[16] של בנו של אדמו"ר הצ"צ (שנשיא דורנו נקרא על שמו)), שהרי, גם הקהלת ציבור זה דורשת הכנה, כמובן מסיפור זה גופא (שלכן, בנו של הצ"צ הי' צריך שהות זמן לכך), וההכנה הראשונה לזה היא הקבלה ד"ויקהל": "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך".

ו. ועוד ועיקר – שעיקר הענין ד"ויקהל" שצריך להיות תיכף ומיד ממש הוא, הקהלת כל בני ישראל ל"קהל גדול"[17] בקיבוץ הגלויות שיהי' תיכף ומיד ממש!

וזהו שבקביעות שנה זו – קוראים את פרשת ויקהל בפני עצמה, כיון שלכל לראש צריך להיות הענין דקיבוץ גלויות לארצנו הקדושה תיכף ומיד, ואין זמן לחכות ל"פקודי", ענין המנין...

שכן, ענין המנין דורש זמן, שהרי המנין ד"פקודי" אינו סתם מנין "חטוף" ("ס'ניט סתם געכאַפט און געציילט"), אלא מנין ע"פ סדר מסודר, ראשון ושני עד להאחרון, וקשור ג"כ עם סדר השבטים ("פקודיהם . . לבית אבותם"[18]) וכו', וממילא מובן שזה יקח זמן. ואפילו באם זה נעשה בזריזות גדולה, ועד לרגע אחד, הרי גם רגע הוא "רגע כמימרי""[19], והיינו, כדי אמירת תיבת "רגע" הכוללת (לא רק שתי אותיות, אלא) שלש אותיות...

וכיון שהגאולה צריכה להיות תיכף ומיד ממש, הרי מובן שאי אפשר להמתין להענין ד"פקודי", אלא לכל לראש צריכה להיות הקהלת כל בני ישראל לארצנו

16) ראה "התמים" ח"ב ס"ע מה־ו [ע, סע"ב־ג]. לקו"ש ח"ב ע' 477 ואילך.
17) ירמי' לא, ז.
18) במדבר א, כא ואילך.
19) ראה ברכות ז, א ובתוס' שם.

הקדושה בגאולה, ורק לאחר מכן יהי' הענין ד"פקודי", דהיינו, פרטים בענין ובזמן הגאולה גופא!...

ז. וכל זה הוא בהדגשה יתירה בשנה זו – "הי' תהא שנת נפלאות בכל" – שבה רואים כבר בגלוי את הענין ד"ויקהל":

הענין ד"פקודי", מנין בני ישראל, לא הותחל עדיין בגלוי; משא"כ (מעין) הענין ד"ויקהל" – הקהלת כל בני ישראל לארצנו הקדושה מארבע כנפות הארץ – הותחל כבר בפשטות, כפי שרואים זאת בזמננו זה, בשנה זו (וכבר כמה שנים), ועד שגם אומות העולם רואים זאת – שכמה וכמה מבני ישראל עלו לארצנו הקדושה.

ואף שבכל הדורות היו כמה מישראל שעלו לארצנו הקדושה – הרי עתה הענין הוא שלא בערך לגמרי!

ולהעיר מהדבר-פלא בענין זה בהנהגת רבותינו נשיאינו:

מצינו אכן שר' מענדל מהורודוק עלה לארץ הקודש, וכמו כן כמה וכמה אדמו"רים עלו לארץ הקודש. אבל כל רבותינו נשיאינו – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, ונשיא דורנו – לא עלו לארץ הקודש, אפילו לא בתור ביקור בלבד!

ומה שמצינו שנשיא דורנו ביקר בארץ הקודש, כביכול, הרי זה הי' אך ורק – כפי שהוא הסביר זאת בעצמו[20] – מצד שקודם לכן הוא הי' רגיל ומוכרח לבקר בקברי האבות שברוסטוב ובליובאוויטש, ובמילא, בשעה שאפשרות זו ניטלה ממנו, הוא הי' מוכרח לעלות לארץ הקודש בכדי להשתטח על קברי האבות בתור "תחליף" להנהגתו הקודמת בקברי האבות שברוסטוב ובליובאוויטש, וכמדובר כמה פעמים[21].

ועוד והוא העיקר, בנוגע לעבודה בחיי היום יום – שמכיון שאנו נמצאים עדיין בחוץ לארץ, ובחוץ לארץ גופא – בחצי כדור התחתון, שבו לא הי' הענין דמתן-תורה[22], הן מתן תורה דנגלה דתורה והן המתן-תורה דפנימיות התורה (שהועבר לשם אך ורק מאוחר יותר), הרי הלימוד וההוראה ד"ויקהל" בעבודתינו עתה הוא: הקהלת כל בני ישראל יחד מצד שהם כולם "חלק אלוקה ממעל ממש", קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך", כנ"ל.

ח. הענין האמור מודגש ג"כ בקריאת פרשת שקלים בשבת זו – "זה יתנו . . מחצית השקל בשקל הקודש, עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה להוי' . . העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט ממחצית השקל"[23].

20) ראה אגרות-קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ב ע' קצ-קצא.

21) ראה שיחת מוצאי ש"פ בשלח, יו"ד שבט תשל"ד (שיחות קודש ח"א ס"ע 343). וראה גם שיחת ש"פ בלק תשט"ז (שיחות קודש תשט"ז (ברוקלין, תשס"ז) ע' 435). ועוד.

22) ראה אגרות-קודש שם ע' תצב ואילך. וש"נ.

23) תשא ל, יג ואילך.

וכמדובר לעיל[24], דלכאורה אינו מובן: הרי כל ענין שבקדושה הוא באופן של שלימות דוקא, ועאכו"כ כשמדובר אודות נתינת התרומה להקרבת הקרבנות שהיו צריכים להיות שלימים ותמימים דוקא וכו'[25], ואעפ"כ, תרומת השקלים (עם היותה "בשקל הקודש") היתה "מחצית השקל" דוקא, ועד כדי כך שיש איסור להוסיף על שיעור זה, "העשיר לא ירבה . . ממחצית השקל"!

ומאידך – אם צריכים לתת "מחצית השקל" דוקא, מדוע מקדים הכתוב "עשרים גרה השקל"? לכאורה, מה שנוגע הוא אך ורק – "מחצית השקל", שהיא עשר גרה!

וע"ד מ"ש[26] "וקנמן בשם מחציתו חמשים ומאתיים", שכיון שלפועל היו צריכים "להביאו לחצאין" דוקא[27], ב' פעמים "חמשים ומאתיים", אין מקום להקדים לפני כן שהשיעור הכולל הוא חמש מאות. וא"כ צריך להבין, מדוע במחצית השקל מקדים הכתוב "עשרים גרה השקל"?!

והביאור בזה – שבכך הפסוק מדגיש את הענין ד"ויקהל" האמור.

כלומר: יהודי צריך לדעת שישנה מציאות שלימה של "עשרים גרה השקל", "שקל הקודש", ובכדי להגיע לזה – עליו להתאחד עם יהודי נוסף, כיון שהוא בפני עצמו הרי הוא אך ורק "מחצית", וע"י שיתאחד עם עוד "מחצית" – נעשית השלימות ד"שקל הקודש"!

וזהו "העשיר לא ירבה . . ממחצית השקל" – כיון שלשלימות ד"עשרים גרה השקל" ניתן להגיע אך ורק ע"י האחדות ד"ויקהל" עם עוד יהודי, כי כל יהודי מצד עצמו הוא "מחצית" בלבד, ענין הביטול, שזוהי העבודה ד"לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה"[28].

וכידוע, ששני האופנים ישנם בעבודת האדם: ישנם זמנים וענינים, שעבודתו בהם צריכה להיות באופן ד"לב נשבר ונדכה" דוקא; וישנם זמנים וענינים, שהעבודה בהם צריכה להיות דוקא באופן ד"כי תשא את ראש", באופן ד"ואתהלכה ברחבה"[29]!

ומובן בפשטות, שלאחרי וע"י קיום הענין ד"ויקהל" האמור, היינו, אחרי שהוא מתאחד עם עוד "מחצית", עם יהודי נוסף, מצד ששניהם הם חלקים מן העצם, "חלק אלוקה ממעל ממש", שע"ז נעשית השלימות דשקל שלם, "שקל הקודש", "עשרים גרה השקל", ש"עשרים" בגימטריא "כתר"[30], תכלית השלימות – הרי מובן מאליו, שכל עבודתו אז היא אך ורק באופן ד"ויגבה לבו"[31], "ואתהלכה ברחבה".

---

24) שיחת אור לכ"ד אד"ר (דברי משיח תשנ"ב ח"ג ע' 131).

25) ראה רמב"ם ריש הל' איסורי מזבח.

26) תשא שם, כג.

27) פרש"י עה"פ.

28) תהלים נא, יט.

29) שם קיט, מה.

30) ראה לקו"ת שה"ש לה, ג. ספר הערכים – חב"ד מערכת אותיות אות כ (ע' סט ואילך). וש"נ.

31) דברי הימים־א יז, ו. וראה לקו"ש חכ"ב ע' 159 ואילך. וש"נ.

ואם כך הוא בכל הימים (ע"י קיום הענין ד"ויקהל") – הרי עאכו"כ ביום השבת, ועאכו"כ בשבת פרשת ויקהל עצמה, ובפרט שה"ויקהל" נעשה ע"י "(ויקהל) משה", ע"י הקהלת כל ה"משה" שישנו בקרב כאו"א מישראל[32]. ועאכו"כ – בשבת שהציווי הראשון (שבשבילו הי' ה"ויקהל") בפרשה שלה הוא אודות שמירת שבת, כיון שכללות ענינו של יהודי הוא "שבת", ועד כדי כך, שכל עבודתו בימות החול היא אך ורק בתור הכנה לשבת [בכדי לשלול את הענין ד"נהמא דכיסופא"[33]] – שאז ודאי שהנהגתו היא דוקא באופן ד"ויגבה לבו", כיון שהוא מקיים את ה"ויקהל" – לכל לראש – עם היהודי העומד לצידו בתכלית השלימות, כנ"ל.

ט. והנה, התחלת הענין ד"ויקהל" עם היהודים שבסביבתו – היא בעבודה ד"ויקהל" עם עצמו, היינו, שהוא מקהיל את כל מציאותו לענין אחד ויחיד – היותו חלק מן העצם דלמעלה, "חלק אלוקה ממעל ממש".

וגם הקהלה זו מודגשת בפרשת שקלים בנתינת "מחצית השקל", כי בנוסף לפירוש האמור שע"י צירופו עם יהודי נוסף, עוד "מחצית" – נעשה "שקל הקודש", ישנו עוד פירוש בזה, שה"מחצית" השני' היא הקב"ה, כביכול. וכידוע[34] בפירוש הפסוק[35] "שתי חצורות", דהיינו, שתי חצאי צורות, כיון שישראל הם חצי צורה, והקב"ה הוא חצי צורה, וע"י צירופם יחד נעשית צורה שלימה. ועד"ז הוא בענינו, שהיהודי הוא "מחצית" (עשר גרה), והקב"ה הוא "מחצית" (עשר גרה), וע"י הצירוף ("ויקהל") דעשר כחות הנפש של היהודי עם העשר ספירות דלמעלה[36] – נעשית השלימות ד"שקל הקודש", "עשרים גרה השקל", "עשרים" בגימטריא "כתר", שע"י הכתר דוקא נעשה "מלך ביפיו תחזינה עיניך"[37], ענין היופי והתפארת למעלה, שנעשית דוקא ע"י צירוף ה"מחצית" של ה"ישראל אשר בך אתפאר"[38].

והקהלה וחיבור זה – נעשה דוקא באופן של "ויקהל" כפי שהיא פרשה בפני עצמה. כלומר, לא שהיהודי צריך להתבונן בפרטי ענייניו וכו', עד שהוא מחבר את כל עשר כחות הנפש שלו עם ה"מחצית" דלמעלה ("פקודי"), אלא יש לו את הכח לגלות בעצמו מיד את אמיתת המציאות, כך שנרגש בו מיד ובדרך ממילא שכל העשר כחות שלו אינם אלא "מחצית", ושלימותו היא דוקא ע"י שהוא מקהיל ומחבר מיד את כל כולו עם ה"מחצית" דלמעלה, שעי"ז נעשית השלימות ד"שקל הקודש".

---

32) ראה תניא רפמ"ב.

33) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, ריש ע"ד. ובכ"מ.

34) או"ת מה, ד ואילך (בהוצאת קה"ת, תש"מ ואילך – סימן קלד). הובא ונת' באוה"ת תשא שם ע' א'תתמח. בהעלותך ע' שסט־ע. לתהלים (יהל אור) ס"ע שנז ואילך. ובארוכה – המשך תער"ב ח"ב פרק שפד (ע' תשצ) ואילך. פרק תה (ע' תתלב) ואילך.

35) בהעלותך י, ב.

36) ראה אוה"ת תשא ע' א'תתמז ואילך.

37) ישעי' לג, יז.

38) שם מט, ג.

וע"פ האמור לעיל, שהענין ד"ויקהל" בינו לבין שאר ישראל מודגש בעבודה בחיי היום יום באמירתו קודם התפילה "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך", יש להוסיף, שגם הקדמת הענין ד"ויקהל" בעבודתו עם עצמו מודגש בעבודה בכל יום.

כלומר: אע"פ שאמירת "הריני מקבל" היא בהקדמה לכל עבודתו, ועד שהיא נאמרת עוד בהיותו לבדו בחדרו, הרי אמירתה היא לאחרי כל ברכות השחר; ואילו העבודה הראשונה ביום "מיד כשניעור משנתו" (עוד לפני אהבת ישראל) היא – אמירת "מודה אני לפניך"[39], שאז אין לו בעולמו אלא מציאותו הוא, והקב"ה. ותוכנה של אמירה זו הוא – הקהלת כל מציאותו לענין אחד ויחיד – "לפניך", שזוהי העבודה ד"ויקהל" עם עצמו, כדלקמן.

י. וביאור הענין:

ובהקדים – דלכאורה אינו מובן, איך יתכן ש"מיד כשניעור משנתו" יאמר "מודה אני לפניך", הרי לכל לראש צריך הוא להתבונן תחילה ש"מלוא כל הארץ כבודו"[40] ו"לית אתר פנוי מיני'"[41], שלכן הקב"ה נמצא לפניו עתה בעת קומו משנתו ("לפניך"), עכ"פ – התבוננות כלשהי ("עפעס אַ התבוננות"), ורק אח"כ יכול הוא לומר "מודה אני לפניך"?!

אלא מזה מובן, שאצל יהודי ענין זה הוא פשוט בתכלית ש"מלוא כל הארץ כבודו", אפילו כשהוא ישן, ולא זהו החידוש שלו באמירתו "מודה אני לפניך"!

ואדרבה – דוקא בשעה שהוא ישן ענין זה הוא בהדגשה יתירה, כיון שבשעת השינה מתעלמים הכחות, היינו, שהרצון החיצוני שלו מתעלם, וממילא מתגלה יותר רצונו הפנימי והאמיתי (הנמצא בו תמיד בשלימותו), שהוא "לעשות את כל המצוות וכו'", כפסק דין הרמב"ם הידוע[42] בביאור הענין ד"כופין אותו עד שיאמר רוצה אני"!

וממילא מובן, שכשיהודי מתעורר משנתו – זה שישנה המציאות ד"לפניך" ו"מלוא כל הארץ כבודו" אין זה חידוש לגביו כלל, ואיננו צריך שום התבוננות לזה. ואדרבה, ענין זה הוא בתכלית הפשיטות אצלו, בידעו שהקב"ה – הוא מציאותו, הוא חיותו והוא קיומו!...

החידוש שמתחדש אצלו "מיד כשניעור משנתו" הוא – ה"אני" שלו, היינו, שהוא מציאות שנתחדשה עכשיו, ברי' חדשה! שהרי, כל יהודי הוא מציאות ע"פ תורה, ומציאות של "קבוע", אשר, קבוע "אפילו באלף לא בטיל"[43].

ובענינינו – שמציאותו של היהודי היא מציאות קבועה, חשובה ונעלית כל כך, עד שאפילו לגבי הענין ד"אלף", דרגת האלקות ד"אלופו של עולם" – אינו בטל, כיון שהוא

39) שו"ע אדה"ז או"ח מהדו"ק ס"א ס"ה. מהדו"ב שם ס"ו.
40) ישעי' ו, ג.
41) תקו"ז בהקדמה (יז, א).
42) הל' גירושין פ"ב ה"כ.
43) ראה חולין ק, רע"א ובתוס' שם.

נעלה שלא בערך מדרגה זו, שכן, "אלופו של עולם", מורה על דרגת האלקות השייכת לעולם, ואילו מציאותו האמיתית של יהודי היא למעלה שלא בערך מכל מציאות העולם!

ולכן, "מיד כשניעור משנתו" יאמר "מודה אני לפניך", כלומר, שמיד כשמתחדש לו שהוא מציאות – הרי הוא מקהיל ("מודה") את כל מציאותו "לפניך", אל הפנימיות דלמעלה, דהיינו, אל הקב"ה כפי שהוא למעלה שלא בערך מכל מציאות העולם, ושם נעשה "ישראל וקוב"ה כולא חד"[44], "חד" ממש, שאין לחלק ביניהם, ח"ו!

וכמודגש ג"כ בדיוק הלשון "חד" ולא "אחד" בא', היינו, שאין צורך להבהיר שבמציאות ה"חד" (בז' רקיעים וארץ (ח') ובד' רוחות, מציאות העולם) ממשיכים את ה"אלף" ד"אלופו של עולם"[45], כיון שמדובר בדרגת האלקות שלמעלה מכל שייכות עם עולמות, שבדרגה זו, כל המציאות ד"חד" מלכתחילה היא המציאות דאלקות (ז' קוים וח' קוים השייכים להגאולה האמיתית והשלימה).

[אלא שע"י שלימות העבודה ד"ויקהל" בכל מציאות העולם (כדלקמן) – ממשיכים ומגלים גם דרגה זו (דרגת האלקות ד"חד" הנ"ל) ב"חד" כפשוטו, במציאות העולם].

ומזה מובן גם בנוגע להפירוש האמור ב"מחצית השקל", דקאי על שני החצאים דישראל וקוב"ה – שהחידוש שמתחדש ליהודי "מיד כשניעור משנתו" הוא, לא המציאות דעשר ספירות דלמעלה, שהרי, ענין זה הוא פשוט אצלו בתכלית הפשיטות, גם בשעה שישן, ואדרבה כנ"ל; החידוש הוא, איפוא, מציאותו הוא, עשר כחות הנפש שלו.

ולכן הוא אומר "מיד" – "מודה אני לפניך", היינו, שהוא מגלה מיד בעצמו שכל מציאותו אינה אלא "מחצית" בלבד, וע"י שהוא מקהיל ומאחד אותה מיד [על כל פרטי', כפי שהם עשר כחות בגלוי ובפרטיות, ובכללות] עם "לפניך", עם ה"מחצית" דלמעלה, שהן העשר ספירות (הן כפי שהם עשר ספירות, הן כפי שהם לפני זה, והן כפי שהם לאחרי זה, דהיינו, הסך-הכל שלהן) – נעשית השלימות ד"עשרים גרה השקל", "שקל הקודש", תכלית השלימות ד"עשרים" בגימטריא "כתר", כפי ש"ישראל וקוב"ה כולא חד" ממש.

יא. ועבודה זו ד"ויקהל" עם עצמו, "מודה אני", נעשית אח"כ באופן ד"רבה אמונתך", באופן של ריבוי הכי גדול, היינו, שזה נעשה היסוד לכל המשך עבודתו בכל היום כולו, הן בעבודת ה"ויקהל" עם בני ישראל שבסביבתו ועד לבני ישראל שבכל העולם כולו, והן בעבודה ד"ויקהל" בכל עניני וחפצי העולם כאמור – שהם כולם נעשים באופן של הודאה.

---

44) ראה זח"ג עג, א.

45) ראה סמ"ק – הובא בב"י או"ח סימן סא (ד"ה כתב בסמ"ק). שו"ע (ודאדה"ז) או"ח שם סעיף ו. וראה לקו"ת תזריע כג, ג. ועוד. וראה ברכות יג, ב.

ועד לסיום תפילות כל היום (הן שחרית, הן מוסף והן מנחה וערבית) באמירת "אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך"[46], ההודאה בבחי' "פניך", ועד לעשיית חשבון הנפש מכל פרטי עבודתו במשך כל היום כולו ("פקודי") בקריאת שמע שעל המטה, שסיומה וחותמה הוא בתיבת "אמת".

והיינו – שהסך-הכל מכל פרטי עבודתו בכל פרטי הנבראים (הנכללים בכ"ב אותיות שהן כלולות בתיבת "אמת", מא' עד ת' והמ' באמצע[47]) הוא, שע"י עבודתו הוא המשיך וגילה בהם את ה"אמת הוי' לעולם"[48], המשכת "הוי'" בכל עניני העולם ("ויקהל"), כתוכן התחלת ספר היד להרמב"ם (וכמרומז גם בתיבות הראשונות "יסוד היסודות ועמוד החכמות"[49], כמדובר כמה פעמים).

[ואח"כ הוא ממשיך ומסיים באמירת ברכה שסיומה וחותמה בתיבת "לכבודו" (ע"ד ענין ההודאה), שלאחרי' אסור להפסיק בדברים וכו']).

יב. והנה, ע"ד האמור, ש"מיד כשניעור משנתו" בפשטות יאמר "מודה אני לפניך" – כמו כן הוא גם בנוגע להניעור משנתו ברוחניות העניינים, כמ"ש הרמב"ם[50] "עורו ישנים משינתכם . . אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן כו'", ל"ע ול"ע ("ניט פאַר קיין מענטשן געדאַכט, און ניט פאַר קיין אידן געדאַכט") [משא"כ שינה בפשטות שהיא לא מצד מציאות האדם, אלא אך ורק מצד ציווי התורה "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"[51]] – ש"מיד כשניעור משנתו" יאמר "מודה אני לפניך"!

והיינו, שלכל לראש, עליו להתחיל בעבודת ה"ויקהל" עם עצמו, להקהיל את כל עניניו, עשר כחות הנפש שלו וכל שאר עניניו, ועד לחלקו בעולם, ולעשותם מציאות אחת עם העצם דלמעלה, "מודה אני לפניך". וזה נעשה היסוד להמשך עבודתו בהקהלת בני ישראל, ועד להקהלת כל עניני וחפצי העולם, שהוא מגלה בכולם את הנקודה הכללית ד"ויקהל" האמורה – שכל בריאתם היא אך ורק לשמש את קונם!

ובדקות יותר יש לומר – שלשון הרמב"ם "בהבלי הזמן" כולל (נוסף על השינה בהבלי הזמן כפשוטו) גם את מי שישן ו"מונח" ב"שבעה הבלים"[52], שאע"פ שהם הבלים דקדושה, מכל מקום, כיון שבהם נברא העולם, הרי מובן שהם שייכים להגבלת ומדידת העולם (זמן ומקום). וגם על זה נאמר ש"מיד כשניעור משנתו" יאמר "מודה אני לפניך", היינו, ההקהלה דכל מציאותו (כפי שהוא קשור עם ה"שבעה הבלים") עם ה"לפניך", הפנימיות והעצם דלמעלה, בחי' "ישראל וקוב"ה כולא חד", שזהו למעלה שלא בערך מכל מציאות העולם כנ"ל.

---

46) תהלים קמ, יד. וראה לקו"ש שבהערה 11.
47) ירושלמי סנהדרין פ"א ה"א. ועוד.
48) תהלים קיח, ב.
49) ריש הל' יסוה"ת. וראה סדה"ד ד"א תתקכ"ז.
50) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
51) ואתחנן ד, טו. וראה ברכות לב, סע"ב ובחדא"ג מהרש"א שם.
52) קהלת א, ב. ראה זהר ח"א קמו, ב. ח"ג מז, ב.

ועד לתכלית השלימות בזה, שהוא מגלה איך שכל פרטי הנבראים שבעולם שנבראו בעשרה מאמרות[53] קשורים ומיוחדים בעשרת הדברות[54], ובאופן שכל עשרת הדברות נכללים בדיבור הראשון, והדיבור הראשון נכלל – בתיבה הראשונה, "אנכי", וה"אנכי" – באות הראשונה, א'[55], והא' כפי שהוא נכלל בתג שמעל האות, שבו נרמז ומתגלה גם הענין ד"לא אתרמיז לא בשום אות ולא בשום קוץ"[56], וכמדובר כמה פעמים.

ועוד והוא העיקר, שהמדובר עתה הוא – להתעורר מהשינה ("איצטער רעדט מען אַז מ'כאַפּט זיך אויף פון שלאָף"), אשר, "מיד כשניעור משנתו" יאמר "מודה אני לפניך", ואזי נעשה כל היום שלו "יום בריא" ("אַ געזונטער טאָג") הן בגשמיות והן ברוחניות, ועד שאין שום חילוק ביניהם, שהרי תוכן הענין ד"מודה אני לפניך" הוא ההתאחדות עם העצם, אשר "העצם כשאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו"[57], וממילא, כמו שלגבי העצם אין שום חילוק בין גשמיות ורוחניות, כמו כן הוא ביהודי המקיים את הענין ד"מודה אני לפניך"!

יג. וזהו תוכן הענין ד"ויקהל" – מתחיל לכל לראש מהקהלת עצמו עם העצם דלמעלה, וזה נעשה היסוד לעבודתו בכל היום, החל מה"ויקהל" עם בני ישראל, קיום המצוה ד"ואהבת לרעך כמוך", ועד לנקודה הכללית ד"ויקהל" בכל פרטי הנבראים כאמור.

וממילא נעשית ג"כ השלימות ד"שקל הקודש" ע"י הצירוף דה"מחצית" של כל יהודי עם ה"מחצית" של חבירו, ולפני זה – הצירוף דה"מחצית" שבכל אחד מישראל עם ה"מחצית" דלמעלה, שעי"ז נעשית השלימות ד"עשרים גרה השקל", "עשרים" בגימטריא "כתר", שבו תלוי עיקר כבוד המלך, "מלך ביפיו תחזינה עיניך".

ולהוסיף, שכבודו של מלך נוגע עד כדי כך, שמלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול. וכידוע החילוק בזה בין רב למלך, שתלמיד חכם יכול למחול על כבודו, משא"כ מלך[58].

וכמו שלמעלה ישנם שני הענינים – "מלך ביפיו תחזינה עיניך", "והיו עיניך רואות את מוריך"[59] (רב) – כך גם במשיח צדקנו, כידוע[60] שמשיח יהי' הן רב והן מלך.

ועד"ז הוא ג"כ בכאו"א מישראל, כמאחז"ל[61] "מאן מלכי רבנן", היינו, שכל תלמיד חכם יש בו ג"כ הענין ד"מלכי". וכמדובר כמה פעמים שכל יהודי הוא הן מלך והן רב שמפיץ תורה לישראל, ועד להפצת התורה בכל העולם כולו. ובפרט ע"פ מאחז"ל[62] "כל

53) אבות פ"ה מ"א.
54) ראה זח"ג יא, סע"ב.
55) ראה לקו"ש חכ"ה ע' 382. וש"נ.
56) ראה זהר ח"א קסז, ב. ח"ג יא, א. רנז, ב. לקו"ת פינחס פ, סע"ב. ובכ"מ.
57) כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סימן קטז (צט, ריש ע"ב). וש"נ.
58) ראה קידושין לב, סע"א־ב.
59) ישעי' ל, כ. וראה תניא פל"ו.
60) ראה אוה"ת תזריע (כרך ג) ע' תתטז. סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך פ"ג (קי, ב ואילך). סה"מ תש"ט ריש ע' 124. ד"ה ונחה עליו תשכ"ה (סה"מ פסח ח"ב ע' קמד־ה; ס"ע קנ ואילך). ובכ"מ.
61) ראה גיטין סב, סע"א. זח"ג רנג, ב.
62) סנהדרין לז, סע"א.

אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא העולם", ובמיוחד ע"י עבודתו בהפצת תורה והוראה זו גופא, שע"ז הוא מגלה עוד יותר במציאות העולם שכל בריאתו היא "בשבילי".

יד. ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד נעשה עיקר הענין ד"ויקהל" – הקהלת כל בני ישראל בקיבוץ גלויות, "קבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ", ע"י ה"תקע בשופר גדול לחרותנו"[63], "שופר גדול" וגאולה גדולה,

וכל זה – תיכף ומיד ממש, כיון שיתכן שכבר אתמול[64] בישר אליהו הנביא זכור לטוב מבשר הגאולה בבית דין הגדול (שחזר כבר לטבריא[65]) אודות ביאת הגאולה האמיתית והשלימה ביום זה, וממילא, נעשה תיכף ומיד ה"ויקהל" האמיתי – "קהל גדול ישובו הנה"[17] – לארצנו הקדושה.

ושם גופא – נמצאים כולנו, "בנערינו ובזקנינו . . בבנינו ובבנותינו"[66] – בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש, ובבית המקדש השלישי, שהוא ג"כ משולש, כיון שהוא כולל את ב' ה"מחצית" שלפניו, הן בית ראשון והן בית שני, כמדובר כמה פעמים,

– ובהדגשה יתירה כשמתכוננים לקרוא בפרשת "ואלה פקודי המשכן משכן – שני פעמים רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין"[67], שמזה מובן, שבבית המקדש השלישי יוחזרו ג"כ ב' המקדשות הקודמים בתכלית השלימות כיון שהם נלקחו בתורת משכון, כמדובר כמה פעמים. [ואח"כ ממשיכים בפרשת ויקרא, עבודת הקרבנות שבאה מתרומת השקלים שבפרשתנו[68]].

ובבית המקדש השלישי גופא – נמצאים בקודש הקדשים שבו, ששם ישנה השלימות ד"עשרים" – הן עשרת הדברות דלוחות הראשונות, והן עשרת הדברות דלוחות אחרונות (והן שברי לוחות).

ותיכף ומיד – נעשה ה"ויקהל" העיקרי, וביחד עמנו לוקחים את כל הענינים שהוקהלו כבר ע"י עבודתם של ישראל עד עתה, וכולנו יחד, כל בני ישראל שבדורנו בתכלית השלימות, כולל ג"כ כל ישראל שבדורות שעברו, ובדורות העתידים לבוא – "קהל גדול ישובו הנה" –

לארצנו הקדושה, ולירושלים עיר הקודש, ולהר הקודש, ולבית המקדש השלישי והמשולש, ועד לקודש הקדשים שבו,

ועוד ועיקר – תיכף ומיד ממש.

[אחרי שיחה זו ניגנו "שובה ה'"].

---

63) נוסח ברכה עשירית דתפלת שמו"ע.

64) ראה עירובין מג, ב. רמב"ם הל' מלכים פי"ב ה"ב. וראה דברי משיח תנש"א ח"א ע' 45.

65) רמב"ם הל' סנהדרין פי"ד הי"ב.

66) בא י, ט.

67) ר"פ פקודי (לח, כא) ובפרש"י.

68) שקלים פ"ד מ"א. רמב"ם הל' שקלים פ"ד ה"א.

– שיחה ב' –

טו. כרגיל – מבארים גם את ההוראה לפועל שיש ללמוד מהענינים האמורים.

ובעמדנו בש"פ שקלים, שבה מדובר אודות תרומת השקלים שניתנה להקרבת הקרבנות, הרי בזמננו זה, שכל ענינים אלה נעשים באופן ד"ונשלמה פרים שפתינו"[69] – מובן בפשטות, שההוראה הנלמדת מתרומת השקלים היא: להוסיף בנתינה לצדקה.

ומכיון שמדובר אודות תרומה שממנה הובאו הקרבנות במשכן, הרי מובן שההוראה מזה צריכה להיות קשורה עם עבודת הקרבנות כפי שהיא עתה באופן ד"ונשלמה פרים שפתינו" – בעבודת האדם, כדלקמן.

טז. בתחילת עבודת הקרבנות כתיב[70] "אדם כי יקריב מכם קרבן להוי' גו'". וידוע הדיוק של אדמו"ר הזקן בדרושים שלו בזה[71], דלכאורה, הוה לי' למימר "אדם מכם כי יקריב" ולא "אדם כי יקריב מכם"?

ומבאר, שבזה מרומזת עבודת האדם בקרבנות. והיינו, ש"אדם כי יקריב" – כשיהודי רוצה שתהי' לו קירבה אל הקב"ה, הרי, הדרך האחת והיחידה לכך היא ("די איין און איינציקע וועג אויף דערויף איז"): "מכם קרבן להוי'", שהאדם מקריב את עצמו "להוי'"!

[ולהעיר, שזה שהפסוק מקדים את הכלל שהקירבה להקב"ה היא דוקא ע"י "מכם", הוא ע"ד האמור לעיל, שהתחלת העבודה היא ב"ויקהל" שבאדם עצמו, "מודה אני לפניך". ורק לאחר מכן הפסוק ממשיך לבאר בפרטיות יותר "מן הבהמה . . תקריבו את קרבנכם", שיש כמה אופנים וכמה עבודות בזה וכו' כפי שאדמו"ר הזקן מבאר זאת בדרושיו[71] (ע"ד ההמשך דפרשת "פקודי" לאחרי "ויקהל")].

ומזה מובן גם בנוגע להוראה האמורה – הוספה בנתינת הצדקה, שהיא צריכה להיות באופן ד"מכם קרבן להוי'", ובאופן ד"ויקהל" דוקא:

דהנה, בשולחן ערוך[72] מצינו אמנם כמה דרגות בענין הצדקה: נתינת מעשר, ומצוה מן המובחר – נתינת חומש. אבל, נוסף לזה ישנו עוד ענין, נתינת הצדקה כפי שאדמו"ר הזקן מבאר[73], באופן ד"כל אשר לאיש יתן בעד נפשו"[74], והיינו, שישנם כאן שתי מציאויות בלבד, "כל אשר לאיש", ו"נפשו", ועל זה נאמר שכדאי לתת את "כל אשר לאיש" – "בעד נפשו".

---

69) הושע יד, ג.

70) ויקרא א, ב.

71) לקו"ת ויקרא ב, ב ואילך. וראה גם ד"ה אדם כי יקריב תשמ"ב (סה"מ ויקרא ע' כד ואילך), ובהנסמן שם הערה 7. ד"ה ויקרא תשמ"ד (שם ע' לו), ובהנסמן שם הערה 6.

72) יו"ד ר"ס רמט.

73) אגה"ת פ"ג. אגה"ק סוס"י.

74) איוב ב, ד. וראה לקו"ש חכ"ז ע' 217 ואילך. וש"נ.

ומזה מובן לענינינו, שמכיון שההוראה היא מנתינת השקלים שהיתה לצורך הקרבת הקרבנות "לכפר על נפשותיכם", הרי מובן, שגם ההוראה צריכה להיות על דרך זה – נתינת הצדקה באופן ד"כל אשר לאיש יתן בעד נפשו".

וע"פ האמור לעיל יש להוסיף, שע"י שבנתינה ד"כל אשר לאיש" הוא נותן גם את "נפשו", היינו, שנתינתו היא בכל עשר כחות הנפש שלו ("מכם קרבן"), אזי נעשית השלימות ד"עשרים גרה השקל", כיון שה"מחצית" שלו (עשר גרה, עשר כחות נפשו) מתאחדת בשלימות עם ה"מחצית" שבחבירו, לו הוא נותן את הצדקה.

וזהו שנתינת הצדקה היא באופן ד"ויקהל" – שאינו משאיר שום דבר הפקר ברשות הרבים, אלא כל דבר שהוא רואה ("כל אשר לאיש") הרי הוא "מקהילו" ומקבצו אליו, ו"אליו" היינו – אל ה"חלק אלוקה ממעל ממש" שבו, אמיתת מציאותו. וממילא מובן שהוא מנצל זאת בכדי להתאחד ("ויקהל") עם יהודי נוסף בתכלית השלימות – ע"י נתינת הצדקה באופן האמור דוקא.

ולא עוד, אלא שנתינת הצדקה היא, כאמור, באופן ד"מכם קרבן להוי'", היינו, שהוא מקריב גם את עצמו להקב"ה, ועד כדי כך, שכל מציאותו, "מכם", חדורה בענין הצדקה ואהבת ישראל, "ויקהל": הן במחשבה – שהוא פועל בעצמו שכל מחשבתו במשך כל היום תהי' חדורה אך ורק בהענין דאהבת ישראל, הן בדיבור – כפסק דין אדמו"ר הזקן ש"נכון לומר הריני מקבל כו'", בדיבור דוקא (כולל גם הכוונה שבזה, מחשבה, עכ"פ – הכוונה דהפירוש השפוט שבזה), והן במעשה, והוא העיקר[75] – מעשה הצדקה בפועל, "כל אשר לאיש יתן בעד נפשו", שכן דוקא ע"י מעשה הצדקה נעשה הענין ד"החיית את נפש העני"[76], כמדובר כמה פעמים.

וכל זה שייך גם בעמדנו ביום השבת – ע"י צדקה בעניני אכילה ושתי' וכיו"ב, באופן המותר בשבת.

יז. ועוד ועיקר – שתיכף ומיד מקבלים החלטות טובות בכל האמור, ודוקא החלטות מדוייקות לפרטים, והחלטות חדשות ובכחות מחודשים, שהרי בכל רגע ורגע נעשית התהוות כל העולם על כל ברואיו כולל כאו"א מבני ישראל – באופן חדש ממש מהאין האמיתי[77], וממילא מובן שגם ההחלטות בענין הצדקה צריכות להיות באופן חדש לגמרי. ועד לצדקה שכוללת בתוכה גם את הענין דגמילות חסדים (שלמעלה מצדקה[78]), כמדובר כמה פעמים.

וממילא נעשה "ויקהל" בכל הענינים – החל מהעבודה ד"ויקהל" בעשר כחות הנפש שלו (ועד לחלקו בעולם); ואח"כ העבודה ד"ויקהל" עם בני ישראל שבסביבתו, ועד

75) אבות פ"א מי"ז.
76) ראה תנחומא משפטים טו.
77) ראה שעהיוה"א בתחילתו.
78) ראה סוכה מט, ב.

לבני ישראל שבכל העולם כולו, ע"י קיום מצות "ואהבת לרעך כמוך", צירוף ה"מחצית" שבו עם ה"מחצית" שברעהו; ועד שהוא פועל את ה"ויקהל" בכל עניני העולם ובכל סדר ההשתלשלות, כיון שהוא מצרף את ה"מחציתו חמשים ומאתיים" עם המחצית השני', וממילא נעשה חמש מאות, ת"ק, שזה רומז על כללות סדר ההשתלשלות, דמהארץ לרקיע מהלך ת"ק שנה, ועד"ז מרקיע לרקיע וכו'"[79].

ובזה מיתוסף גם מצד התחלת הפרשה – שהציווי הראשון הוא אודות שמירת שבת, להורות, שכל מציאותו של יהודי היא ענין השבת ("אינגאַנצן אַ שבת'דיקער איד"), וכל עבודתו בימות החול היא "לעשות לו ית' דירה בתחתונים"[80] – שגם ימות החול יהיו באופן דשבת דוקא, "ויקהל" בכל הבריאה כולה.

יח. ועוד והוא העיקר – שנזכה תיכף ומיד ל"ויקהל" האמיתי, הקיבוץ גלויות דכל בני ישראל אל ארצנו הקדושה,

ונשיא דורנו בראשנו, אשר ב' שמותיו קשורים עם הגאולה העתידה – הן השם "יוסף" הקשור[81] עם היעוד[82] "יוסיף אדנ-י שנית ידו . . ואסף נדחי ישראל", קיבוץ גלויות, והן השם "יצחק" הרומז על השמחה דהגאולה העתידה לבוא, "אז ימלא שחוק פינו"[83],

וכל זה – תיכף ומיד ממש, לפני שיגיע ראש חודש ניסן (שאז מתחילים לתרום מתרומה חדשה[84]), ועוד לפני ערב ראש חודש,

ואין צורך להמתין אפילו לקריאת התורה בפרשת פקודי (כיון שעצם העבודה ד"ויקהל" מספיקה לזה בשנה זו), ועאכו"כ לפני הקריאה בפרשת ויקרא במעשה הקרבנות (כיון שכבר קראנו אודות תרומת השקלים שממנה הובאו הקרבנות), ואפילו לפני הברכה-אחרונה, ועוד קודם המשך הדיבור בהתוועדות – זוכים תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה,

ו"בנערינו ובזקנינו . . בבנינו ובבנותינו" – "קהל גדול ישובו הנה".

[אחרי שיחה זו ניגנו (שוב) את הניגון ד"ויהי בימי אחשורוש"].

– שיחה ג' –

יט. ע"ד האמור – העלי' הנעשית ע"י "ויקהל משה" – נעשה ענין בדוגמתו עתה, כנהוג בהתוועדויות דשבתות האחרונות, שאלה הנמצאים למטה עולים למעלה, ובפרט

79) חגיגה יג, א.
80) ראה תנחומא נשא טז. בחוקותי ג. במדב"ר פי"ג, ו. תניא רפל"ו.
81) ראה שמו"ר פ"א, ה.
82) ישעי' יא, יא־ב.
83) תהלים קכו, ב.
84) משנה ריש שקלים.

אלה שהכינו משקה "המשמח"[85], ומכריזים אודות הענינים דשמחה וכיו"ב שבקשר אליהם לוקחים הם את המשקה, בכדי שמהם יראו וכן יעשו.

ויהי רצון – שזו תהי' הכנה קרובה אל העלי' דכל בני ישראל, "בנערינו ובזקנינו . . בבנינו ובבנותינו" – לארצנו הקדושה, ולירושלים עיר הקודש, ולהר הקודש, ולבית המקדש השלישי והמשולש, ועד לקודש הקדשים,

ועוד ועיקר – תיכף ומיד ממש.

[לאחרי חלוקת המשקה התחיל לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל].

– שיחה ד' –

כ. כאמור לעיל, שבעמדנו בש"פ שקלים הרי הלימוד וההוראה שצריכים ללמוד משבת זו בנוגע למעשה בפועל הוא – להוסיף בנתינת הצדקה.

ונתינת הצדקה צריכה להיות באופן ד"מכם קרבן להוי'" ("ונשלמה פרים שפתינו"), כביאור אדמו"ר הזקן בדרושים שלו על פסוק זה.

ועוד והוא העיקר, שתיכף ומיד נזכה ל"צדקה עשה הקב"ה עם ישראל" (לא "שפיזרן לבין האומות"[86], אלא) שהוא מקבץ ומקהיל אותם יחד אל ארצנו הקדושה בגאולה האמיתית והשלימה,

ותיכף ומיד ממש – "עם ענני שמיא"[87].

[אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:23 לערך].

85) ס' שופטים ט, יג.
86) פסחים פז, ב.
87) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

יומן

• ליל שבת קודש •

כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס לקבלת שבת בשעה 6:20.

ב"לכה דודי" ניגן הש"ץ ניגונים שמחים, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בידו הק' על הסטנדר בחוזק (ובמיוחד לקראת הסיום) כשהוא מרים ידו הק' מהסטנדר מפעם לפעם, ובקטע האחרון נמשכה השירה במשך זמן.

• יום שבת קודש פרשת ויקהל, פרשת שקלים, כ"ה אדר ראשון, מבה"ח אדר שני •

בבוקר נכנס כ"ק אדמו"ר שליט"א לאמירת תהילים בשעה 8:35 לערך, ונשאר לעמוד במשך כל הזמן. היו שהבחינו כי הפעם אמר את התהילים במתינות מיוחדת ובאיטיות מה.

כשהש"ץ סיים את התהילים אחז כ"ק אדמו"ר שליט"א בפרק קי"ט (אות ר'), השתהה מעט, ובשעה 10:05 לערך יצא מביהכ"נ כשהוא מעודד את השירה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס לתפילת שחרית בשעה 10:37.

ב"שיבנה ביהמ"ק" עודד את השירה. "האדרת והאמונה" שרו כרגיל בניגון המארש הצרפתי, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בידו הק' על הסטנדר, ובסופו סימן לחזור על הניגון עוד פעמיים. ב"א-ל אדון" עודד את השירה.

ב"ממקומך" שרו ניגון "לכתחילה אַריבער" וכ"ק אדמו"ר שליט"א סימן לחזור על קטע הידוע עוד פעם אחת (היינו סה"כ ג"פ).

כשעלה למפטיר נישק כ"ק אדמו"ר שליט"א את הס"ת הראשון שהי' לימינו עם טליתו ואח"כ ניגש לתיבת הקריאה לעלי'.

ב"ברכת החודש" הסתובב כ"ק אדמו"ר שליט"א לעבר בימת הקריאה (שלא כרגיל כלל) וכרגיל הניח את הטלית מאחורי אוזנו הק' כשהש"ץ הכריז את זמן המולד, ואח"כ פנה חזרה.

לאחרי התפילה הכריז הגבאי על המבצע המיוחד שאורגן לקראת שבת זו בקשר להקהלת קהילות, ועל הריקודים המתקיימים ב-770 מידי לילה מהשעה 9:45 עד 11:00, ובמוצ"ש – מהשעה 9:00 עד 11:00.

לפני ההתוועדות הכריז ר' יקותיאל שי' ראפ על הריקודים שיתקיימו הלילה ב-770, וביקש מכל הקהל לבוא ולהשתתף.

כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס להתוועדות בשעה 1:43. בדרכו למקומו ענה "לחיים" לאורחים שעמדו בצד הדרך עם כוסיות מושטות בידיהם. במשך זמן כניסתו לביהכ"נ עד הגיעו למקומו שרו את הניגון של "ויהי בימי אחשורוש".

לאחרי הברכה על היין והמזונות שרו כרגיל "עס קומט שוין די גאולה וכו'", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה מפעם לפעם, ובפרט לעבר האורחים שי' שעמדו בעיקר על הפירמידה המערבית.

שיחה א' ארכה כ-45 דקות, ובה דיבר על פרשת השבוע "ויקהל" – הקהלת בני

ישראל לארץ ישראל בשנים האחרונות כהכנה לגאולה, ועל ההוראה מ"ויקהל" – אהבת ישראל והשפעה בדרכי נועם ובדרכי שלום דוקא, ולא להשתמש במילים חריפות. כן דיבר על אמירת "מודה אני" מיד כשניעור משנתו (כולל השינה של "הבלי הזמן") עוד לפני אמירת "הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך", וביאר את הענין של "מחצית השקל – עשרים גרה השקל" ולא "עשר גרה", ועוד ריבוי ענינים נפלאים.

באמצע השיחה הזכיר את ביקורו של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ בארץ הקודש, שזה הי' במקום שלא התאפשר לו לבקר על הציונים ברוסטוב ובליובאוויטש, וכתחליף לכך בא להשתטח על קברי אבות.

אחרי השיחה טעם כ"ק אדמו"ר שליט"א מה"מזונות". שרו "שובה ה' עד מתי" וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה ובפרט לעבר האורחים שיחיו. בקטע הידוע עודד בידו השמאלית הק' בתנועות חזקות לעבר האורחים ואח"כ בידו הימנית לעבר כל הקהל, ובאמצע התחיל לעודד בב' ידיו הק' כו"כ פעמים בחוזק רב. הקהל כולו פרץ בשירה אדירה בכל כחו, וכך נמשך הדבר משך רגעים ארוכים ובשמחה רבה.

שיחה ב' ארכה כ-10 דקות, ובה דיבר אודות ההוראה שיש לקחת משבת זו – פרשת ויקהל ופרשת שקלים – שיש לתת צדקה ללא חשבונות כמה כבר נתן וכמה נשאר לו לתת, כי "כל אשר לאיש יתן בעד נפשו". כמו"כ חזר על הביאור של "**מחצית** השקל" – ע"ד "מחציתו חמשים ומאתיים", וכן אמר שיש לקבל החלטות מפורטות בעניני תומ"צ.

בלתי מוגה

אחרי השיחה שרו את הניגון של "ויהי בימי אחשורוש" וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה כמה פעמים, בעיקר לעבר האורחים שיחיו.

שיחה ג' ארכה כמה דקות, ובה דיבר אודות העלי' מלמטה למעלה של אלו שהכינו משקה המשמח, ומהם יראו וכן יעשו.

אחרי השיחה העמיד הריל"ג כ-14 בקבוקים והסדר הי' כרגיל (לבקבוק האחרון מזג את הטיפות האחרונות שהיו בגביע, ואח"כ מזג כרגיל מהבקבוק לכוס המקבל). בין המקבלים:

ר' דוד שי' קרפוב – עבור התוועדות במוסקבה.

ר' שלום שי' דוכמן – עבור הכנסת ס"ת שתתקיים בפלורידה.

הרב הלל שי' פבזנר, שניגש עם בנו ר' יוסף יצחק שי' ועם מר יורם מרדכי שי' דרעי (שזכה בגורל לנסיעה לכ"ק אדמו"ר שליט"א מטעם כל הקבוצה שבאה לשבת זו) – עבור התוועדות שתתקיים בבית הספר היהודי הגדול בפריז.

ר' משיח שי' חודיידטוב מארגון חמ"ה – עבור התוועדויות בערי רוסי'.

ר' שמואל שי' עטי', שזכה בגורל שהתקיים ע"י תושבי נחליאל – עבור התוועדות ביישוב.

ר' אברהם שי' מייזליש – עבור התוועדות בבי"ס למלאכה בכפר חב"ד.

ר' צבי מאיר שי' שטיינמץ – עבור התוועדות של צאצאי התויו"ט ביום חמישי הקרוב.

ר' יוסף יצחק שי' איטקין – עבור

התוועדות בפיטסבורג.

ר' מנחם שי' גרליצקי – עבור סיומי הלכות ברמב"ם השבוע.

הת' מ. שי' הבר והת' א. שי' עברי הנוסעים בשליחות כ"ק אדמו"ר שליט"א למרוקו.

ר' שמואל שי' פלוטקין – עבור התוועדות בברדיצ'וב.

ר' אברהם שי' קארף – עבור דינר של קהילת "לוי יצחק ליובאוויטש" בהלנדייל, פלורידה.

ר' ציון שי' גבריאלוב.

אחרי החלוקה התחיל לשיר את ניגון ההקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל, ובאמצע התחיל לעודד בתנועות מהירות מאוד בידו הימנית כו"כ פעמים, והשירה התגברה. במשך השירה טעם כ"ק אדמו"ר שליט"א מהמזונות.

אח"כ היתה שיחה רביעית שנמשכה כמה דקות, ובה דיבר שוב על ההוראה משבת פרשת שקלים וההוספה בצדקה.

מיד לאחרי השיחה הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה.

ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:23 לערך.

אח"כ נעמד כ"ק אדמו"ר שליט"א לתפילת מנחה. קראו בס"ת של משיח וכ"ק אדמו"ר שליט"א עלה שלישי. כשהניח המגבי' את הס"ת על שולחן הקריאה, אחז כ"ק אדמו"ר שליט"א במפת השולחן שלא תגלוש. ב"שים שלום" עודד את השירה בב' ידיו הק' על הסטנדר.

בסיום התפילה אמרו ילדי לאפיין קדיש, ובאמצע הסתובב כ"ק אדמו"ר שליט"א לפתע לעברם והביט עליהם עד שסיימו את הקדיש, ואז פנה לעבר הגבאי שהכריז על זמן תפילת מעריב לשעה 6:30.

טרם צאתו עודד כ"ק אדמו"ר שליט"א לעבר אנשים שאמרו "לחיים" וכן לעבר ילדי לאפיין, ויצא מביהכ"נ בשעה 3:45 כשהוא מעודד את השירה בידו הק' בחוזק.

• מוצאי שבת קודש •

כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס לתפילת מעריב בזאַל הקטן למעלה בשעה 6:28 והביט על השעון. ביציאתו בירך נוסעים לדרכם.

בלילה בשעה 9:00 החלו הריקודים לקבלת פני משיח עם תזמורת ב-770, כשפעם מצטרפים אל קהל הרוקדים הקבוע – מהמקומיים – גם האורחים שבאו לשהות ב-770 בשבת זו. הריקודים נמשכו כמתוכנן עד השעה 11:00, ובסיומם ביקשו המארגנים להזכיר לקהל על מועדי הריקודים מידי יום, ולפרסם זאת בקרב הציבור.

בשעות הלילה יצא לאור (בהפתעה) דף ה"תקציר" מהתוועדות השבת (היו"ל ע"י "פאקס אַ שיחה") מוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א (סמוך לצאת השבת הופיע כרגיל, ומאוחר יותר – במהדורה שני' אחרי הגהה).

ר"ד מחלוקת הדולרים

יום ראשון, כ"ו אדר ראשון

• הרחי"ק הציג את מר א. שי' ברייגל – עיתונאי של ה"ניו יורק פוסט".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "**. . אז שתהי' הכותרת של המכתב שמשיח מגיע בקרוב ממש** ("very soon"), **ולא** [רק] **מגיע, אלא הוא כבר בדרכו! השי"ת יברך אותך**".

• חה"כ וסגן השר ר' שמלקא שי' הלפרט (מ"אגודת ישראל") הציג את עצמו, ואמר שבבחירות האחרונות חב"ד עזרה הרבה ל"אגודת ישראל" והי' נצחון גדול, ובהצלחה זו עשו הרבה ליהדות, שבת, חיזוק הדת ומוסדות התורה, אבל כל זה אינו מונח בקופסא וצריכים סייעתא דשמיא להמשיך.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "**מסתמא ווייסט איר אַז 'שמח בחלקו' איז זייער אַ גוטער זאַך, מה שאין כן אין ענינים פון יראת שמים און ענינים פון אַ מפלגה דתית איז 'שמח בחלקו' איינער פון די גרעסטער חסרונות. פאַר דעם קען מען דאָך** [ניט] **לייגן שלאָפן. זאָל דער אויבערשטער מצליח זיין עס זאָל נאָך ווערן 'רוצה מאתיים', און נוסף דערנאָך אַז איר האָט מאתיים זאָלט איר וועלן ניט נאָר נאָך הונדערט, נאָר כפליים לתושי**"[1], ונתן לו דולר נוסף באומרו: "**זאָל זיין בשורות טובות און הצלחה רבה**"[2].

הנ"ל: צריכים ברכה להצלחה בבחירות אלו, כדי שיוכלו להמשיך וכו'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): "**איר האָט נאָך ביז דער בחירות – האָט איר נאָך אַ סאַך בעיות**"[3].

הנ"ל: יש שלשה חודשים.

כ"ק אדמו"ר שליט"א עשה תנועת ביטול בידו השמאלית הק' ואמר: "**עס וועט נאָך געווערן מערער; עס וועט נאָך געווערן מערער, אָבער בכל אופן, איז אַ ענין – וואָס ביז דער בחירות דאַרף מען בוחר זיין במשה עבדו, צוזאַמען מיט תורת משה און צוזאַמען מיט משה, וועט מען דעמולט פאַרשפּאָרן אַ סאַך דאגות, דערפאַר וואָס דער אויבערשטער וועט איבערנעמען אויף זיך די אַלע הפצת היהדות, נאָך טאָן מערער וויפל אידן זיינען מפיץ יהדות**"[4].

• ילדה שהיתה בידי אבי' אמרה (באנגלית): רבי מליובאוויטש, אני אוהבת אותך!

כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך חיוך רחב, ואמר (באנגלית): "**תודה רבה**", ונתן לה דולר נוסף באומרו: "**זה בשביל האהבה שלך!**".

• לקראת סוף החלוקה עבר עיתונאי

---

1) = "מן הסתם אתה יודע ש'שמח בחלקו' הוא ענין טוב מאוד, משא"כ בענינים של יראת שמים וענינים של מפלגה דתית 'שמח בחלקו' הוא אחד מהחסרונות הכי גדולות. בשביל זה [אי] אפשר לשכב לישון. שהקב"ה יצליח שעוד יהי' 'רוצה מאתיים', ונוסף אח"כ כשיש לך מאתיים שתרצה לא רק עוד מאה, אלא כפליים לתושי'".

2) = "שיהיו בשו"ט והצלחה רבה".

3) = "יש לכם עוד עד הבחירות – יש לכם עוד הרבה בעיות".

4) = "עוד יהי' יותר; עוד יהי' יותר, אבל בכל אופן, יש ענין – שעד הבחירות צריך לבחור במשה עבדו, יחד עם תורת משה ויחד עם מצות משה, ואז יחסכו הרבה דאגות, מכיון שהקב"ה יקח על עצמו את כל הפצת היהדות, ועוד יעשה יותר מכמה שבני ישראל מפיצים יהדות".

(מר יוסי שי' אברמוביץ') ושאל מדוע מגיע דוקא לדור זה לראות את הגאולה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: "**כי זהו בשנת נפלאות בתוכה. המספר של שנה זו הוא הי' תהא שנת נפלאות בתוכה, בכל. השי"ת יברך אותך**".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות
חיילי בית דוד
תלמידי התמימים השוהים
ב-770 – בית חיינו – בית משיח
להצלחה רבה ומופלגה בכל ענייניהם
מתוך הרחבה ומנוחת הנפש
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ובפרט בהענין הכי עיקרי שהזמן גרמא
בקבלת פני משיח צדקנו – כ"ק אדמו"ר שליט"א
יחד עם כל בני ישראל שליט"א בכל מושבותיהם
תיכף ומי"ד ממ"ש, נאַו!

•

לזכות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכי"ר
יה"ר שיראה רוב נחת מתלמידיו,
חסידיו ושלוחיו ומכלל ישראל
ותיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר
בקיום נבואתו העיקרית – בשורת הגאולה –
"לאלתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא"
ובעגלא דידן יתגלה לעין כל
ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו מי"ד ממ"ש ממש!